

মুনিবর বসিষ্ঠ ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-মহেশ্বৰের কথা অনুসারে নিখিল
ত্ৰিভুবনের লোকের হিতার্থে ঘূৱতে লাগলেন।

—“বেং ভাৎ শৰীৰখং কৃত্বা ধৰ্মে নিয়োজনম্।

বিচৰত্যে লোকাংশ্চৈনপ্রমত্তঃ প্ৰসন্নধাঃ ।।”

—কালিকাপুৱাণ

অর্থাৎ, যুগ-গুণাকৃপ শৰীৰ বেশ ভাৰাদি কৰে সকলকে
ধৰ্মকাৰ্য্যে তৎপৰ কৰত অপ্রমত্তভাৱে প্ৰসন্নচিত্তে বসিষ্ঠ ও
অৱন্ধন্তী ত্ৰিলোকে বিচৰণ কৰেন।

(সহায়ক গ্ৰন্থ : কালিকাপুৱাণ)

—মাতৃচৰণান্তিমা ব্ৰহ্মচাৰিণী কেয়া

নিত্যসিদ্ধ মহাআৱাৰ দিব্যদৰ্শনে—শ্রীশ্রীৱামকৃষ্ণ লীলা

শ্রীবিষ্ণুপদ সিদ্ধান্ত ঠাকুৰ

একদিন দিব্যভাৱে বিভোৱ হয়ে সিদ্ধান্ত ঠাকুৰ যুগাবতাৰ
শ্রীৱামকৃষ্ণদেৱেৰ নৱলীলা দৰ্শনাৰেশে দেখলেন
শ্ৰীসারদাদেবী পৰমহংসদেৱকে বলছেন—আঃ কী যে কৰ
বাপু বুঝি না, আমি তোমাৰ চেয়ে কত ছোট তা ছাড়া তুমি

শ্রীবিষ্ণুপদ সিদ্ধান্ত ঠাকুৰ

আমাৰ স্বামী। মেয়েদেৱ
স্বামীই জগতেৱ একমাত্
গুৱৰ; সে যদি তাৰ স্তৰ
পায়ে ফুলচন্দন দেয়, তবে
লোকে বোলবে কি?—
আমাৰ কত লজ্জা হয়
বোঝি না? আৱ সত্ত্ব
বোলতে কি, তুমি বাপু
আমাৰ পায়ে হাত দিলে
আমি যেন একেবাৱে জড়

বোলে চিনতে পাৰিনা? তোমাৰ আদ্যামা—তোমাৰ নাম
ধোৱে তাকেন ছেলেৱ মত মেহ কৰেন, কিন্তু আমি তা পাৰি
না কেন? জোৱ কোৱে ত ঠাকুৰ হওয়া যায় না। তুমি সবাৱাই
প্ৰণাম নিতে পাৰ আমি তা
পাৰি না। তুমি মায়েৱ কথা
যেমন মেঠো কথায় বোঝাতে
পাৰ—আমি তা পাৰিনা
কেন? মা ভবতাৱিণী তোমাৰ
সব কথাৱাই উন্নৰ দেন কিন্তু
আমাকে তা দেননা—তাহলো
আমি তোমাৰ আদ্যা মা কেমন
কোৱে হলুম? মায়া বা
আৰ্কৰ্ণ থাকলে কী মা

শ্রীশ্রীৱামকৃষ্ণ পৰমহংসদেৱ
ভবতাৱিণী হওয়া যায়?

হোয়ে যাই, আমাৰ বাকশক্তি লোপ পায়, সৰ্ব অঙ্গ যেন
বৱফেৱ মত হিম হোয়ে যায়, আৱ সঙ্গে সঙ্গে কে যেন শৰীৱে
ভৱ কৰে; আমাৰ মনে হয় তোমাৰ মা, ভবতাৱিণী আমাৰ
গায়ে গা মিশিয়ে দেন, আমাৰ বাপু, সে সময় বড় ভয় কৰে,
তাই বলছি, তুমি আমাৰ পায়ে ফুল চন্দন দিওনা, আমাৰ
পাপ হৰে।

ৱামকৃষ্ণদেৱ ঈষৎ হেসে উন্নৰ দিলেন—তুমি ত নিজেই
বোলছো—মা ভবতাৱিণী তোমাৰ অঙ্গে ভৱ কৰে—
তাহলৈই বুঝাতে পাৱছ আমি তোমাৰ পূজা কৱিনা—আমি
জীবন্ত ভবতাৱিণীৱাই পূজা কৱি। তুমি সেই আদ্যাশক্তি মা
ভগবতী।

আমি কিছুতেই তোমাৰ কথা বুঝাতে পাৱি না বাপু—
আমি যদি সেই আদ্যাশক্তি, তবে আমি তোমাৰ বৌ হোয়ে
এলুম কেন? আৱ স্তৰীৱ পাওনা দেনাৰ জন্যই বা কেন আশা
জাগে? কেন আমি বুঝাতে পাৱিনা? নিজেকে সেই আদ্যাশক্তি

এই বোলতে বোলতে শ্ৰীমাৰ চোখ থেকে জল গড়িয়ে
পোড়তে লাগলো এবং ব্যাকুল হোয়ে রামকৃষ্ণদেৱেৰ পায়ে
গড়িয়ে পোড়লেন—
ৱামকৃষ্ণদেৱ সজল চোখে উন্নৰ দিলেন—এই রকমইত
মায়েৱ লীলা—কখনও বৌ সাজে, কখনও বৰ সাজে। যখন
তোমাৰ অঙ্গে মা ভবতাৱিণী ভৱ কৰে তখন তুমি আদ্যা মা
—আৱাৰ যখন তোমাৰ বাস্তব জগতেৱ ভাৱ আৱ ভাৱনা
আসে তখন তুমি কুলবধু; তখন ত তোমাৰ কাছে আমি
আসিনা বাপু—যখন তোমাৰ অঙ্গে মা ভবতাৱিণী আসে,
তখনই আমি তোমাৰ পায়ে ফুলচন্দন দিই—তুমিও আৱাৰ
সে সময় কোন বাধাই দিতে পাৰ না। তোমাতে আমাতে শুধু
এই টুকুই তফাই যে—আমি সমস্ত সৃষ্টিকে সব সময়েই মা
বোলে পূজা কৱি—আৱ তুমি, কখন এ জগতেৱ মা হোয়ে
নীচে নামতে পাৱ আৱাৰ কখনও বা ওপৱে উঠে জগত্মাতা
হও। আমাৰ কাছে তুমি দুই জগতেৱ মা।